

azók Stan-
őzt jártak,
ember.

uton uta-
l, mily fá-
lyen tudo-
alatt. Ott
okig kell
utatkozik

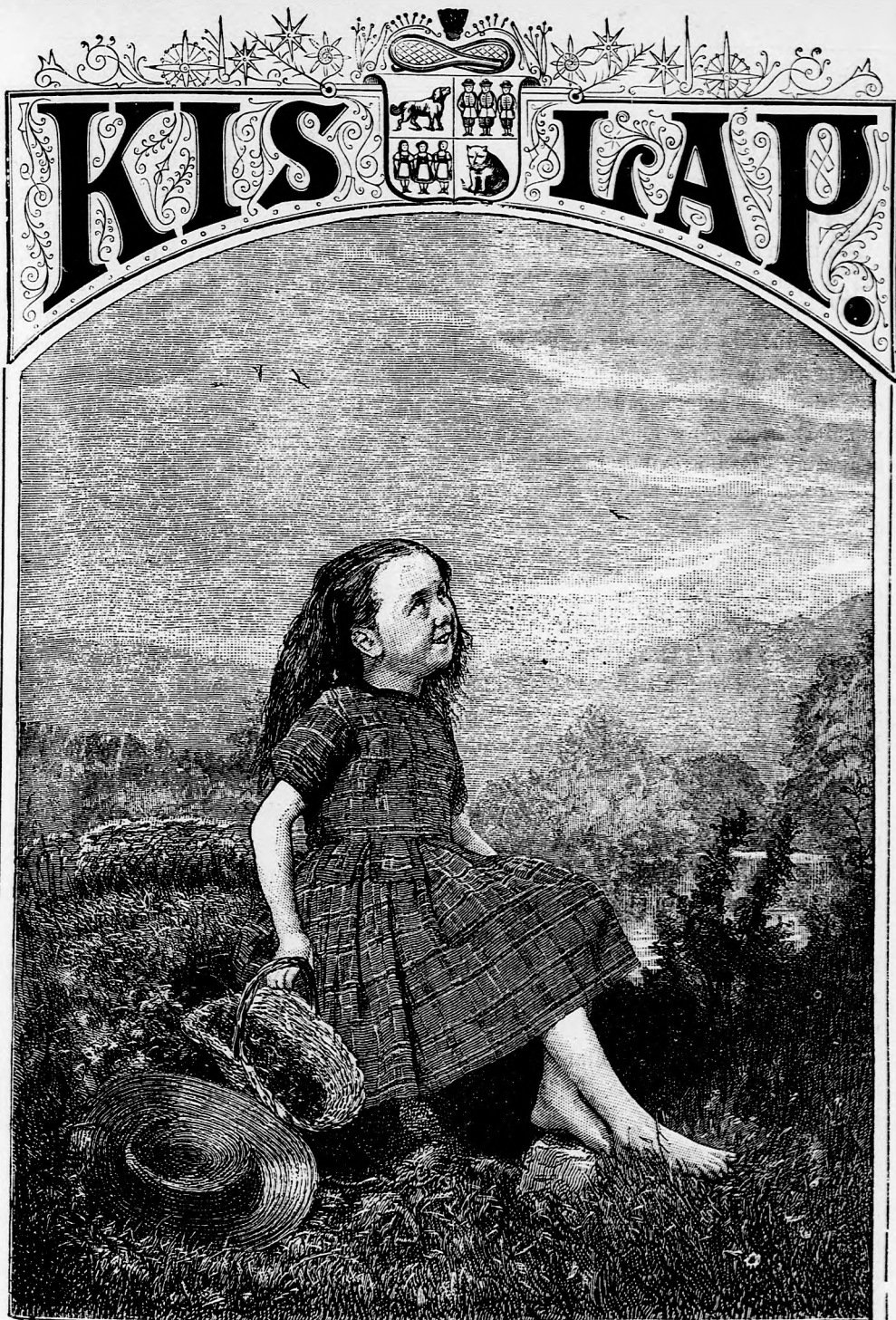
arra, hogy
get fogad-
ántják is,
t vesznek
az utazót.

frika bel-
k maguk,
k maguk-
e, és visz-
kát, olyan
épek sze-
ők nem
etek, ken-
Hogy az
vagy csak
ják meg-
kagyűrűt
t tehetik,
a fegyve-
l, sokszor
a kapzsi

európai
melytől
eszmélet-
mos, erős
ezt is alig
esztendő
rdekében
r férfiak,

nak hires
s kitar-
gal. Ezek
ámbéry,
Béla és

um-épület.
ársulat.

ILONKA ÉS A FECSKE. (Lásd a 390. lapon.)

AZ ÓCSKA LAPDA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

LETETT a másik szobába s meg-
ölelvén Ödön mamáját, örömmel
mondá:

— Jó hírt hozok, kedvesem. Sokat
jártam-keltem, az igaz, de legalább volt is
eredménye, ismerőseim mind nagyon meg-
sajnálták a szegény fiucskát és szívesen
adakoztak. Nézd, ennyit gyűjtöttem!

S jókora csomó bankót rakott ki az
asztalra.

Ödön mamája megolvasta s örven-
dező arcczal mondá:

— Ez valóban szép összeg s azzal
együtt, amit én már összegyűjtöttem, elég
lesz két évre. Ebből kitelik, amit az inté-
zetben fizetni kell, de most még arról is
kell gondoskodnunk, hogy felruházzuk
a fiut.

— Oh, azt magunk is megtehetjük.
Összeszedjük a te Ödön fiadnak, meg az
én Jenőmnek kissé viseltebb ruháit s ezek-
ből egész kis urfit csinálunk Bercziből.

— Igazad van. Hanem még valami-
ről kell gondoskodnunk... A kis fiut
magában nem bocsáthatjuk utra. Ki viszi
el az intézetbe?

— Arra már én gondoltam s tudom
is, mit teszünk. Férjem két hét mulva
hivatalos dolgaiban Budapestre utazik;
onnan már nincs messze Vác, tehát ma-
gával viszi Berczikét.

— Ez nagyon jó lesz! Így tehát min-
den rendben lesz. Oh, mennyire örvendek,
hogy azon a szerencsétlen gyermeken
segíthetünk.

Ödön ezt az egész beszélgetést hal-
lotta s lassanként meg is értette. Aztán már
tudta, hogy Magyarországon, Váczon
van olyan intézet, amelyben siketnémákat
oktatnak, úgy hogy az ily szerencsétlenek,
kik különben semmit sem értenek meg és
teljes tudatlanságban nőnek fel, az inté-
zetből mint értelmes, képzett emberek
jönnek ki. Tudnak írni, olvasni, megta-
nulnak hasznos mesterségeket és így, bár
beszélni nem tudnak és semmit sem halla-
nak, mégis szépen megélhetnek. Ödön
azonnal megértette, hogy a mama és a
keresztmama oda akarják küldeni a kis
Berczit; azt akarják, hogy jóra való ember
váljék a szegény fiucskából. E nemes tett
meghatotta Ödönt is és pirult saját maga
előtt, mikor arra gondolt, miként viselte ő
magát a kis fiuval szemben. Most szerette
volna valamiképp jóvá tenni hibáját, sze-
rette volna, ha Berczi róla is jó emléket
visz magával.

Épen zsebében volt egy ezüst tizes,
a melyet még nem tett volt be takarékpénz-
tárába. A mamához szaladt és oda-
nyujtá.

— Kedves mama, én is oda adom
ezt a tizeskét Berczike számára... vegye-
tek neki az utra pogácsát és adjátok oda
az én nevemben.

— Szívesen, kedves fiam. Csakhogy
Berczi nem fogja tudni, hogy a pogácsát
te küldöd, ha mi adjuk át neki.

— Majd megmagyarázzátok neki.

— Nem lehet. Tudod, hogy Berczi
nem hallja a szót s jelekkel csak épen azt
lehet neki megmagyarázni, ami előtte van.

— De hátha nagyon kiáltanak, azt
sem hallja?

— Azt sem . . . soha, semmit. Neki hiába mondják a legszebb, legnyájásabb szavakat, saját édes mamája hiába mondogatta neki, mennyire szereti: ő szegényke abból semmit sem tud, semmit sem ért!

— De hiszen ez borzasztó! szólt Ödön, ki csak most kezdett a szegény fiucska sorsán gondolkozni. És majd az intézetben segítnek rajta?

— Ha nem is egészen, de jó részben. Beszélni, hallani nem fog. De olvasás által minden szépre és jóra megtanítják s akkor majd tudni fogja, hogy a jó Isten nem hagyta el őt sem; vannak jó barátai, kik szeretik őt.

— Oh én is azok közt akarok lenni, akikről tudja, hogy szeretik és segítik őt! szólt Ödön.

A nemes indulat győzött szívében az önzés fölött és sietett szobájába, gyorsan előkereste cserép takarékpénztárát, hogy pénzt vegyen ki belőle. Fölfordította, rázogatta, de nagy boszuságára a takarékpénztár nem akart adni semmit. Mindössze egy ezüst tizeske esett ki a szűk nyíláson, aztán valami bankó forintos dugult a nyílásba s többé semmi sem jött ki. Hiába rázta, hiába hívta segítségül a Julcsa szobaleányt: a fősvény takarékpénztár nem adott ki többet.

— Ezzel hiába kinlódunk, szólt Julcsa. Ez már úgy van csinálva, hogy aki ki akarja venni a pénzét, kénytelen az edényt összetörni. Akarja Ödön urfi, hogy összetörjem?

Ödön egy pillanatig még habozott . . . hiszen úgy szerette ezt a kis kincses edényét, oly gondosan őrizte, oly régóta gyűjtögette bele a pénzt! De aztán megint

eszébe jutott az a sápadt, szerencsétlen fiucska, akin segíteni kell . . . s erős elhatározással legyőzte végkép az önzést.

— Törje csak össze, Julcsa, mondá elszántan.

Julcsa erősen a földhöz vágta az agyagedényt, mely darabokra tört s a pénz kihullott belőle. Ödön összeszedte s maga is kíváncsi volt, mennyi az összegyűjtött kincse. Nagy összeg volt, persze csak olyan kis fiúnak nagy összeg: egész hat forint és még néhány ezüst tizes, meg krajczár! Mi mindent nem vásárolhatott volna ezen a pénzen! De ez most már nem jutott eszébe, hanem sietett a mamához s odaadta neki az egész összeget.

— Kedves mama, ez az összes megtakarított pénzem . . . nekem most nincs rá szükségem, hiszen ti mindent adtok nekem . . . vegyetek ezen is valamit a szegény Berczinek.

A mama is, a keresztmama is meglepetve néztek Ödönre, aztán nagy örömmel megcsókolták.

— Derék, jó fiu vagy! szólt a keresztmama.

— Ezen a pénzen vesszük meg Berczikének az első könyveket, melyekből majd tanulni fog s később meg fogja tudni, hogy ezt neked köszönheti, tevé hozzá a mama.

Ödön olyan jól érezte magát, amint még talán soha sem s midőn szobájába visszatért és a keresztmama arczképét megpillantotta, így szólt magában:

— Talán mégis igaz . . . Nagyobb boldogság adni, mint kapni.

Néhány nap mulva minden elkészült, amire Berczikének szüksége volt,

hogy az intézetbe küldhessék. Már az indulás napja is ki volt tűzve s az Ödön mamája még egyszer látni akarta, hogy elbucszúzzék tőle. Ödön ekkor így szólt:

— Kedves mamácskám, vigy magaddal engemet is . . .

— Szívesen, kedves fiam! Ozsonna után megyünk.

SZOLGÁLJ! (Lásd a 398. lapon.)

— És . . . és . . . kedves mama, ha megengednéd, szeretném Berczinek emlékül adni azt a régibb képes könyvemet, melyben az állatképek vannak . . .

— Tedd azt, fiacskám. Add ide a képet, majd én becsomagolom.

Ödön átadta a könyvet. Azt nem látta, hogy a mama mit csinál a könyvel

mut
nag
hog
első
Ödö

Ozsonna után elmentek Bercziékhez. Ödön most egészen más kedvben ment, mint első ízben, pedig most sokkal nagyobb csomagot kellett vinnie. A kis házikóba is

most ő sietett előre. Itt már minden össze volt csomagolva a másnapi utra.

A mama elővette a képes könyvet, odaadta Berczikének, s az első lapon

— FOGJUK MEG! (Lásd a 391. lapon.)

mutatott valamire — és a kis fiú Ödön nagy meglepetésére azonnal megértette, hogy ő adta a könyvet. Igen mert a könyv első, fehér lapjára a mama odaragasztotta Ödönnek jól eltalált arczképét. Berczike

örömtől sugárzó arccal lapozta a könyvet, nézte a szép képeket, majd Ödönhöz szaladt, megölelte s mindenkép igyekezett vele megértetni, mily hálás a szép ajándékért. És Ödönnek is szinte könnyek gyül-

tek szemébe s gyöngéden megcsókolta a szegény fiúcskát, kire minap oly haragosan pillantgatott.

Ez időtől fogva Ödön egészen megváltozott s tökéletesen megértette a jó keresztmama intését, mely azt jelentette, hogy fölöslegünkből tegyünk jót a szükölködőkkel. Jó gazda, takarékos maradt ezután is, de fölöslegéből aztán szívesen részeltetett másokat s mint hugocskája a leányok közt, úgy ő a fiúk közt az iskolában legjobb barátja lett minden szegény tanuló társának.

De legnagyobb gondja volt mégis Berczikére s míg a mama és ismerősei arról gondoskodtak, hogy a szegény fiúért járó díjat az intézetben megfizessék, Ödön gondoskodott arról, hogy legyen neki egy kis zsebpénze, melyen magának akár játszert, akár holmi csemegét s több effélét vásárolhasson, hogy egy kis mulatsága is legyen. A saját zsebpénzének felét mindig erre fordította. És áldozata nem is veszett kárba. Berczi az intézet legjobb növendéke lett s nem igen sokára már szép levelet irt jötevőinek és irt Ödönnek is, hálásan megköszönve jóságát. Azután folyvást leveleztek egymással.

Néhány év múlva Berczi hazakerült az intézetből s persze beszélni soha sem tudott többé, de értelmes, tanult mester ember lett belőle, jól tudott irni-olvasni s mindenki könnyen megértethette magát vele. Ödönnek pedig nincs hivebb barátja, mint Berczi, akit ő is jóformán testvérének tekint s kivel, bár nem beszélhetnek, mégis sok jó órát töltenek együtt.

Ilonka és a fecske.

(Képpel a czímlapon.)

ABOKOR zöld,
Diszlik a föld,
Bárány felhők az égen ;
Fecske madár
Magosan száll,
Illan-villan a léghen.

Tó partján ül,
Ugy megörül
Kis Ilonka s mosolyog :
»Erre, erre,
Te kis fecske !
Rózsát, ibolyát adok !«

Ssál a fecske :
»Kis kedveske
Ezer, ezer köszönet !
Hernyót, legyet,
Elhíheted,
Sokkal jobban szeretek.

A KIS PILLANGÓ TÖRTÉNETE.

— Két képpel. —

— Valahára! Csakhogy már egyszer itt vagyok!

Aki így felkiáltott, nem volt senki más, mint egy tarka pillangó. Épen e pillanatban törte keresztül e burkot, melyben igénytelen hernyóból átváltozott gyönyörű szárnyas lepkévé; szép kertben, egy nagy fa törzsén függött mint báb s amint végre előtűnt, még egészen bágyadtan, erőtlenül mászott tova; azt sem tudta, hogy szárnya van és röpülni tud. Lassanként, amint a kellemes meleg nyári levegő megcsapta, megélénkült és lebbentette a szárnyait.

— Nini . . . mintha röpülni tudnék!
Ez pompás! Próbáljuk meg!

Meg is próbálta, de még nagyon félénk volt s csak néhány lépésnyire röpült, aztán egy virágra telepedett pihenni és kissé szétnézni. Most már meggyőződött, hogy csakugyan tud röpülni, nem kell olyan lassan, keservesen másznia, mint a többi rovaroknak s ezzel nagyon meg volt elégedve. De mint afféle tapasztalatlan legény, még nem igen tudta magát tájékoztatni a világban s alig néhány perc múlva ugyancsak megijedt.

Két gyermek sétált a kertben, egy leányka meg egy fiu. Épen arra mentek, ahol a lepke ült.

— Jaj be gyönyörű pillangó! szolt Milike. Nézd csak Laczika, nézd csak!

— Fogjuk meg! (Lásd a képet a 389. lapon.)

— Jól van, fogjuk meg! De vigyázzunk, lassan közeledjünk, hogy észre ne vegyen.

De a pillangó észrevette őket s jól látta, amint a kis leány kinyújtotta kezét, hogy megfogja. A pillangó még nagyon fiatal volt s eleinte nem igen tudta, mit tegyen Tetszett neki, hogy a leányka megdicsérte szépségét, szerette volna magát tovább is bámultatni; de mégis erőt vett rajta a félelem. Milike már azt hitte, hogy most mindjárt megkaparítja a tarka pillangót, ez azonban épen az utolsó pillanatban lebbenté meg szárnyait és fölrepült a magasba.

Jó ideig cél nélkül repült. A kertbeli virágok hivogatólag intettek feléje, (Lásd a képet a 392—393. lapokon.) de ő csak repült tovább, míg végre kijutott a

mezőre és fáradtan leült egy bokorra. Itt aztán így gondolkodott:

— Hm! Tulajdonképen kár volt ide jönnöm, itt nem oly szépek a virágok... aztán nincs is olyan kis leány, aki megbámulja szépségemet. Szerettem volna vele maradni . . . olyan szépen beszélt rólam.

Ezalatt számos más pillangó is letelepedett a bokorra s egyikök így szolt a mi tarka kis pillangókhöz:

— Nini, egy uj atyafi! Ugy látszik, még egészen fiatalka.

— Az ám! szoltak a többiek. Ki vagy, hol jöttél a világra?

— Amott abban a szép kertben, ama nagy ház közelében.

— Ah, nagyon szép! A mi szülőhelyünk pedig itt volt ebben az erdőcskében.

A mi tarka pillangónk megvetéssel nézett az egyszerű fehér és sárga pillékre, aztán büszkén így szolt:

— Nem vagyok én afféle közönséges lepke, mint ti. Tudjátok meg, hogy alig bujtam elő, már azt mondta egy leányka, hogy gyönyörű vagyok. Reátok bizony nem mondta volna ezt.

— Ejnye no, de nagyra vagy a szépségeddel! szolt az egyik fehér lepke. Menjünk, hagyjuk itt a gögös hivalkodót.

— Hagyjuk itt!

És elrepültek mindnyájan, csak egy öreges pillangó maradt ott még néhány percig. Ennek a szárnyai már tépettek, szőrehagyottak voltak, nem is tudott már jól röpülni. Odalebbent a tarka pillangóhoz s így szolt hozzá:

(Folytatása a 394. lapon.)

... A VIRÁGOK HIVOGATÓLAG INTETEK FELEJE. (Lásd a 390. lapon.)

(Folytatás a 391. laphoz.)

— Te csakugyan szép vagy. De ha jót akarsz magadnak, halgass tanácsomra: ne hivalkodjál szépségeddel s őrizkedjél azoktól, akik szépséged dicsérik.

Ezzel aztán az öreg lepke is a többiek után ellebbent. A mi tarka pillangónk sokáig utána nézett, aztán kissé gondolkozott és végre így szólt magában:

— Oh, tudom már, mért mondta azt! Csupa irigységből, mert ő már vén, csunya, őt nem dicséri, nem bámulja senki. Oh, pedig az oly kellemes, mikor dicsérnek, megbámulnak. Engem pedig dicsérhetnek, bámulhatnak, mert én szép vagyok ám . . . hisz ez az öreg maga is megvallotta.

Tova lebbent a bokorról s szerte röpkedett a mezőn, hogy bámultassa magát. De nagy boszuságára itt senki sem dicsérte, nem bámulta. A madarak, méhek, dongók közönyösen röptültek el mellette, mindegyik a maga dolga vagy mulatsága után járt s mit is törődött volna egyik a másiknak czifra köntösével? Mindenki meg volt elégedve a magáéval, amint a jó anyatermészet fölruházta; az egyszerűbb rovarok nem irigyelték a ragyogót, a ragyogó pedig nem nézte le az egyszerűt.

De a mi kis pillangónk nem tudott szabadulni a vágytól, hogy az ő szépségét dicsérjék. Boszusan leült ismét egy bokorra s itt egy másik, szintén fiatal, de egyszerűbb kis pillangót talált, mely így szólt hozzá:

— Oh mily szép vagy!

— Ugy-e? Csakhogy végre találok valakit, aki elismeri. Tudod mit, legyünk jó barátok!

— Nagy örömet, szólt a szerény kis lepke.

A hiu tarka pillangó most már kissé jobb kedvű lett, mert talált valakit, aki neki hizelegjen. De ezzel nem sokáig érte be s egyszer így szólt:

— Kár, hogy nem láthatom magam-magamat. Tulajdonképen nem is tudom, milyen szép vagyok.

— Azon könnyű segíteni: megláthatod magadat! szólt a kis pajtás, ki igazán megszerette és csodálta tarka rokonát.

— Megláthatom magamat? Ugyan miképen?

— Amott a kertben, a ház közelében vannak nagy üveg golyók . . . magas karóra vannak tűzve s mindent visszatükröznek. Jöjj csak velem, én már jártam ott . . . nagyon szép!

Odaröptültek a ház elé s csakugyan ott volt a nagy üveggolyó, minőt kertekben diszítésül szoktak fölállítani. A tarka pillangó a golyó közelébe röptül és ime, valóban meglátta magát a tükörben.

— Valóban nagyon szép vagyok! szólt hivalkodva. Azok a szegény sárga és fehér pillék mily hitványak mellettem!

Leült a golyó alá a karóra és gyönyörködött a saját szépségében, míg társa körülötte röpkedett s egyszerre így szólt:

— Vigyázz! Jön valaki; ha meglát üldözni fog.

(Vége következik.)

BETÜREJTVÉNY.

F a a a a a a a a

AZ ELLENSÉGEK.

— Beszélyke. —

(Képpel a 379. lapon.)

MAJNAP látogatóban voltam egy jó barátomnál. Máskor rendszeren Jolánka szaladt legelőször eléme, de most nem láttam.

— Hol van Jolánka, az én pajkos vig leánykám? kértem.

— Odafönt van, az ellenségénél, felelé barátom félig komolyan, félig mosolyogva.

— Az ellenségénél? Ki az? Mi az? Nem értem.

— Jöjj velem, épen én is oda készültem, megláthatod magad is.

Barátom egy nagy négyemeletes házban lakott, amilyen Budapesten már sok van. Fölvezetett a legfelső emeletre s ennek egyik zugában egy szűk kis lakásba léptünk be; valami nagyon szegény emberek lakhattak itt s meg nem foghattam, mi dolga lehet e helyen az én gazdag barátom leánykájának. Az első szobában, mely bár szerényen, de még is csak be volt valahogy butorozva, egy tisztas öreg asszony fogadott, de Jolánkát nem láttam. Barátom azonban tovább ment s egy ajtón benyitva, a másik szobába vezetett.

Ez tulajdonképen nem is volt szoba, csak afféle kis kamara, jóformán minden butor nélkül. A fal egy fülkájében néhány deszka volt összetákolva ágy helyett s ezen az ágyon egy sápadt arcu, beesett szemű fiu feküdt, figyelmesen hallgatva amit egy mellette ülő leányka olvasott. (Lásd a képet a 397. lapon.) Ez a leányka

pedig az én kis kedvesem volt, Jolánka. Annyit mindjárt megértettem, hogy a szegény beteg fiut vigasztalja, szórakoztatja.

— Ah, kedves Jolánkám, ez valóban szép, hogy irgalmas nénikének csaptál föl és beteget szórakoztatsz, mondám félig tréfásan.

— Csak kötelességét teljesíti, szólt komolyan az atyja s kissé szigorúan nézett a leánykára.

Jolánka, ki rendszeren olyan vidám és élénk, sőt pajzán volt, komolyan s könnyes szemekkel szólt:

— Kedves apácskám, tudod, hogy szívesen teszem... Oh, bár én viselhetném szegény jó Imre helyett a fájdalmakat!

— De hát mi történt? kértem csodálkozva. Mondjátok már el!

— Nem, ne mondják el, szólalt meg ekkor a beteg fiu kérő hangon. Jolánka, kedves Jolánka, kérd meg atyádat, ne mondja el.

— Légy nyugodt, kedves fiam, szólt barátom s megsimogatta a beteg sápadt arcát, — tudom én mit gondolsz. Nem akarsz dicsekedni feláldozásoddal s nem akarod, hogy Jolánka megszegyenüljön. De ettől nem kell tartanod. Leányom most már teljesen belátta hibáját, be is vallja s jóvá teszi azzal, hogy ezentúl jó barátok lesztek. A te derék tetted pedig megérdemli, hogy elmondjam. De nem zavarunk vele titeket, olvasgassatok tovább, csak azt jöttem megtudni, nincs-e valamire szükséged?

Aztán odakint az öreg asszonnyal beszélgetett. Gondoskodott, hogy a beteg fiu mindent megkapjon, amire szüksége

lehet s ezzel visszatértünk barátom lakására. Itt végre megtudtam, mi történt.

Barátom, mint említém, vagyonos ember volt s egyetlen leánya, Jolánka vigan és boldogan élt. Kedves, eleven gyermek volt, mindig tréfás és jókedvű; sőt az volt a baj, hogy néha nem bírta fékezni jó kedvét s tréfált olyan dolgokkal is, a melyekkel nem lett volna szabad. Épen nem volt rossz szívé, csak hogy soha sem jutott eszébe meggondolni, mily ritka szerencse az, hogy szülei oly jó módban nevelhetik s hogy aki jólétben él, annak nem szabad ám lenézni, kigunyolni a szegényebb sorsuakat.

Jolánka pedig ezt tette.

Az iskolai év elején egy vidéki tanuló költözött ugyanabba a házba, a legfelső emeletre, hol egy szegény rokonánál, az öreg asszonynál kapott lakást. Ez a fiú Imre volt. Egy napon Jolánka találkozott vele a lépcsőn és — hangosan föl kaczagott.

Az igaz, hogy Imre kissé furcsa alak volt, ámbár azért nem épen kinevetni való. Izmos, erős fiú volt, arcza piros, egészséges; látszott, hogy a jó falusi levégőről jött; járása, tartása kissé ügyetlen, mint afféle falusi gyermeké, aki nem sokat járt emberek között. De Jolánka nem ezen nevetett, hanem Imre öltözetén. Hát az bizony nem volt valami nagyon gavalléros; rögtön meglátszott rajta, hogy tulajdonképen nem is ő rá szabták. Különösen a nadrágja volt nagyon furcsa, fogadni lehetett volna rá, hogy valami ócska sálból készült. Hanem tiszta volt mind, nem látszott sehol se féslés, se folt;

minden okos ember azonnal láthatta, hogy ez valami szegény, de rendes, jóra való fiú.

Jolánka azonban nem erre gondolt, hanem szemébe kaczagott az idegen fiúnak s még bent a szobában is sokáig nevetett. Imre nagyon jól látta, hogy őt neveti s fülig pirult, aztán kissé zavardottan sietett tovább. Meg is haragudott kissé. Miért neveti az a kis leány? Azért, hogy nincs oly fényesen öltözve, mint a gazdag emberek gyermekei? Hiszen a szegénység, kivált ha az ember nem maga az oka, nem szégyen, nincs is rajta mit nevetni... aztán az ő jó szülei már is oly nagyot áldoznak, hogy őt iskolába járatták s derék, tanult embert akarnak nevelni belőle; nélkülöznek s a mi kevesők van, reá költik; ő beéri azzal a szegényes ruhával, — miért nevetnek hát rajta, mikor ő becsületes, szorgalmas fiú?

Igy tépelődött Imre, mialatt az iskolába ment s én nem csodálom, hogy nem épen valami nagyon nyájasan emlékezett meg arról a cifra ruhás kis leányról. De aztán a tanulás mellett lassanként elfelejtette az egészet.

Szerencsétlenségére az első találkozást egy második és még több követte. A szegény fiú már messziről igyekezett elkerülni az elbizakodott, kiméletlen leányt; de sokszor nem vette eléggé korán észre s el kellett mellette mennie. Jolánka pedig, valahányszor megpillantá, mindig kaczagott és akárhányszor hangosan mondá:

— Ni, ott jön a sáros nadrág!

Egyszer Imre megsokalta a dolgot s amint Jolánka épen javában gunyoló-

(Folytatása a 398. lapon.)

... MELLETTE OLVASOTT. (Lásd a 395. lapon.)

(Folytatás a 396. laphoz.)

dott rajta, Imre hirtelen megfordult, elébe állt és komoly hangon kérde:

— Rajtam nevensz?

Jolánka elhallgatott és meg is ijedt, mert Imre izmos ficzkó volt, félkezével földre üthette volna. De nem bántotta, csak fenyegetőleg fölemelte kezét és így szólt:

— Vigyázz, mert még visszafizetem azt a sok csufolódást!

Jolánka szerencsétlenségére ép ekkor jött haza felé atyja is és a lépcsőn tanuja volt az egész jelenetnek. Imre nyugodtan odább ment, Jolánka pedig szigorú pirongatást kapott szüleitől, kik természetesen nagyon sajnálták, hogy leányuk ilyen helytelen pajkosságra adta a fejét.

E naptól fogva azonban Jolánka és Imre valóságos ellenségnek nézték egymást, ámbár egyikök sem gondolt arra, hogy a másiknak ártson. Imrének eszébe sem jutott, hogy bántalmazza a gyöngy leányt, sokkal jobb szívű fiú volt; Jolánka pedig nem mert többé a szeme közé nevetni, de ha találkoztak, olyan mordul tekintettek egymásra, mintha mindjárt meg akarták volna enni egymást. Imrének igazán volt is oka a haragra, de hogy Jolánka haragudott, azt bizony nehéz lett volna megmagyarázni, mert hiszen ő maga sértette meg a szegény fiút, aki soha sem vétett neki. Meglehet, hogy titokban kissé röstelte is már a dolgot; de a milyen meggondolatlan leány volt: játszótársai közt azután is mindig csufolódva és megvetőleg emlegette az ő furcsa ellenségét.

Egy napon Jolánka látogatóból tért haza s már épen házukkal szemben az

utca tulsó oldalán volt, mikor egy jó barátiát pillantá meg, aki meg őt akarta meglátogatni s mivel nem találta otthon, épen kilépett a kapuból.

— Vilma, Vilma! Várj! kiáltá Jolánka s hamar át akart szaladni hozzá az utcán.

Ekkor hirtelen karon fogta valaki s így szólt:

— Várj, míg az a kocsí elhalad.

Jolánka hátra nézett s látta, hogy aki megfogta, senki más, mint Imre. Indulatosan kiszabadította karját és csak azért is megindult, bár látta, hogy egy kocsissal a megvadult lovak eszeveszetten vágatnak végig az utcán. Ugy gondolta, hogy még keresztül juthat, mielőtt a lovak odaérnek.

Egész erejéből futott, de mert izgatott is volt, s a lovaktól félve, mindig azok felé nézett, az ut közepén megbotlott és elesett. Rémületében szinte megdermedt s hamarjában föl sem tudott ugrani . . már hallotta feje fölött a lovak patkóinak csattogását, már azt hitte, hogy vége van, de e pillanatban egy erős kéz megragadta és megmentette a veszedelemből.

A szegény Imre volt az, aki megmentette. Jól látta, milyen veszélybe rohan a kis leány, s ha boszuálló, gonosz szívű lett volna, most gyönyörködhetett volna ellensége szerencsétlenségén; de a jó fiú nem erre gondolt, hanem a leányka megmentésére. Egy pillanat alatt ott termett mellette és fölkapta; meg is mentette szerencsésen; de maga esett áldozatul, mert amint karjaiban Jolánkával elfordult, a lovak már épen odaértek s az egyik ló oly borzasztón rugta meg Imrét, hogy a szegény fiúnak eltört a lába s ájultan rogyott össze.

Jolánka, kinek az ijedtségen kívül egyéb baja nem történt, reszketve állt ott megmentője mellett. Aztán jöttek emberek s hazavitték a szegény fiut. Jolánka is hazament s bár semmi baja sem volt, olyan szerencsétlennel érezte magát, hogy nem tudta abbahagyni a sirást. Eleinte maga sem tudta, miért sir; de lassankint megtudta; lelkiismerete bántotta; érezte, mily méltatlan volt viselete ama szegény fiu iránt s mennyivel derekabb Imre, ki őt, ellenségét, megmentette a saját veszedelme árán. Nem tudott okosabbat tenni, minthogy szüleihez sietett, elmondott nekik mindent s kérte őket, tegyenek valamit a nemes lelkű fiúért.

— Kétségkívül, hisz ez kötelességünk. Ő megmentette életedet. És neked is kötelességed jóvá tenni hibádat.

Az apa rögtön gondoskodott mindenről, amire a betegnek csak szüksége lehetett. Mikor pedig Imre már kissé jobban lett, Jolánka is fölment hozzá s bocsánatot kért tőle. Imre készséggel megbocsátott neki s a két gyermek őszinte barátságot kötött; aztán Jolánka minden szabad idejét beteg barátja szórakoztatására fordítá.

Most már Imre egészen felgyógyult s többé nem abban a szűk kamrácskában lakik, hanem a Jolánka szüleinél, kik gondoskodnak a neveléséről. És ha valaki Imrét bántani merné, ugyancsak meggyülne a baja Jolánkával.

Szolgálj!

(Képpel a 388. lapon.)

TE VAGY csak a nagy okos
Kedves kutyám, Czafatos,
Csak egy kissé haragos.

De hát az nem használ neked
Muszáj engedelmeskedned,
Különben megfenekellek!

No csak szépen bátran állj,
Első lábbal szalutálj,
Kis gazdádnak így szolgálj!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVIII. köt. 24-ik számában közölt tréfás kérdések megfejtése:

„Ajtó. Lekvár.“

Helyesen fejtették meg: Fried József, Muth Aladár, Schwendenwein Ilona, Balogh Hugó, Kónyi József, Okolicsányi Miklós, Radocsay Fáni, Maklár Margit, Holzwarth Lajos és Károly, Sebastáni Izabella, Brüll Mór, Lazarsfeld Ágosta, Brüll Zsófia, Stühmer Frida.

Részben fejtették meg: Schunda Irma, Vértesy Aranka, Thassy Árpád, Kőszeghy Árpád, Ullman Jenő, Vásárhelyi Janka, Juliska és Ilona, Zollner Izidor, Tihanyi Albert, Márkus Béla.

K É P R E J T V É N Y.

A „KIS LAP“ előfizetőihez!

Valahányszor a „Kis Lap“ egy-egy kötetének végéhez s az újabb kötetnek kezdetéhez közeledünk, mindannyiszor örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy kis hivelm nagy közönségéhez néhány szót szóljak. Örömemet okozza a siker, melyet elérnem adatott s melyet a „Kis Lap“-nak immár tizennyolcz kötete bizonyít; és okozza annak biztos tudata, hogy a szebb multra még szebb jövő következik. A „Kis Lap“ mellé mindinkább sorakozik az egész magyar gyermekvilág s ez viszont lehetővé teszi, hogy a „Kis Lap“ mindinkább megfeleljen a méltányos igényeknek.

A most véget érő tizennyolczadikra következő tizenkilencedik kötet némikép nevezetesebb is lesz a többinél: e kötet fogja a „Kis Lap“ betölteni pályája **tizedik** esztendőjét. Tíz esztendő nagy idő és e nagy idő, melyet a „Kis Lap“ folyton emelkedve és virágozva töltött be, legjobban tanuskodik a mellett, mily szükségét pótol, mennyire nélkülözhetetlen barátja lett minden magyar gyermeknek.

Egész kis könyvtárt képeznek a „Kis Lap“ eddigi kötetei és ma már nem is szükséges elszámolnom, mi minden lesz ezentul is a tartalma. Elég annyit mondanom, hogy jövőre is az lesz, ami eddig igyekezett lenni: a magyar gyermekvilág oktatója és mulattatója. Az új kötet első számában

„EGY KIS DIÁK KALANDJAI“

czimü hosszabb mű fog megindulni, mely érdekesnél érdekesebb részleteivel amely tanulságos, époly mulattató is lesz. Ugyazintén lesz ismét

Szindarab

mert örömmel tapasztalom, hogy kis olvasóim a „Kis Lap“-ban közölt szindarabokat nemcsak mint olvasmányt szeretik, hanem be is tanulják és előadják, ami által maguknak és másoknak is kellemes szórakozást szereznek s szavalásban, előadásban hasznos gyakorlatot szereznek.

Költemények, mesék, kisebb elbeszélések, természetrajzi, népismertető czikkek stb., mint eddig, ugy ezentul is számos, szép képpel együtt lesznek a „Kis Lap“ minden számában, valamint rejtvények, feladványok, találós mesék is, melyek elmeélesítőül szolgálnak.

Tehát Isten veletek, kis hiveim, — a viszontlátásig!

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ előfizetőit, sziveskedjenek előfizetéseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Félévre **2 frt 80 kr.**

Negyedévre **1 frt 40 kr.**

Az előfizetési pénzek (melyek elküldésére legczélszerűbb a postai utalványok használata) az Athenaeum kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere, 3 sz. intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.